

același termen ca și în expresia « cununa de lauri » — « лавровый венок ». De aici invitația delicioasă adresată poezilor proletari:

розданные
Луначарским
венки лавровые
сложим
в общий
товарищеский суп.

« Confuzia » nu se oprește aici, poetul propune în continuare — în spiritul « universului culinar evocat » — ca « găina gloriei » să fie împărțită în părți egale, fiecare căpătînd o bucată potrivită de carne etc.

În sfîrșit nu putem încheia acest șir de exemple fără să amintim și celebra metaforă dezvoltată din « În gura mare », unde poetul își aliniază în formație de paradă armatele paginilor pentru a-și trece în revistă versurile « gata și de moarte și de glorie nemuritoare ». În continuare, creația poetului este descrisă ca o armată cu toate elementele componente necesare: titlurile poemelor sînt gurile de tun, avalanșa glumelor și a ironiilor e cavaleria gata să pornească în iureș, la atac străpungîndu-l pe dușman cu sulile ascuțite ale rimelor etc. Dar și în acest caz, după ce imaginea « fizică » a unei armate capătă astfel maximum de concretență vizuală, poetul se întoarce sublim în planul angajamentelor abstracte:

И все
поверх зубов вооруженные войска,
что двадцать лет в победах
пролетали,
до самого
последнего листка
я отдаю тебе,
планеты пролетарий.

Cele relatate pînă acum ne ajută să reconstituim filiația directă dintre principiile cele mai abstracte ale esteticii maiakovskiene și procedeele concrete de « elaborare » a versurilor. « Cauza cauzelor » e pasiunea incandescentă, atașamentul debordant pentru revoluția comunistă, dorința atotcuprinzătoare de a participa la lupta proletară, de a aduce o contribuție maximă la victoria ei, contribuție care la un artist al cuvîntului, nu putea fi decît propagandistică și agitatorică. Iată de ce versul lui Maiakovski e atît de « oral », iată de ce poezia sa aduce mereu pe prim plan nu numai pe poet, dar și auditoriul căruia se adresează, masa de oameni care trebuie cîștigată, convinsă, contaminată de aceeași pasiune ardentă, mobilizată la luptă. Pentru a-și face versul cît mai accesibil acestui auditoriu, pentru a-l putea stăpîni și conduce, Maiakovski așază la temelia creației sale căutarea înfrigurată a noutății de expresie, noutatea fiind prima cheazăie a succesului, căci numai prin noutate atenția auditoriului putea fi atrasă brusc și reținută, dominată. Apoi, pentru cimentarea succesului intervine « neobișnuitul », vigoarea frapantă a imaginilor și a expresiilor, menite să-l fixeze definitiv pe ascultător în sfera conținutului evocat și să-l cucerească pentru acțiune. Așa stînd lucrurile nu este de mirare de ce în poezia lui Maiakovski hiperbola joacă un rol atît de mare.

Într-adevăr, hiperbolele lui Maiakovski sînt uluitoare. În « Vladimir Ilici Lenin » globul pămîntului imobilizat se așază în rînd cu revoluționarii pentru a aduce un ultim onor lui Lenin. În finalul primei introduceri la poem (« În gura mare ») Maiakovski se prezintă în fața Comisiei Centrale de Control « a viitorilor